

ЗДРАВКО СРЕБРОВ
МАЛЪК РАЗКАЗ ЗА БЕЛИТЕ
ОБЛАЦИ

chitanka.info

Ще ви разкажа за белите облаци...

Всяка страна има планини — аз не мога да си представя земя без хълмове, по плещите на които се свличат дъбови, букови и борови гори.

Без върхове със скали от гранит, в пукнатините на които пълзят гущери, по грапавите им северни стени се смъкват лишей, мъхове, разронвани от острите копита на дивите кози. А цялата планина през зимата се затрупва с чист бляскав сняг, по-бял от светлината. Къде без тъмни очила можеш да гледаш снега, когато планинското слънце огрее цялата безкрайна пустиня от ледено сребро!

Всяка страна има планини, но нашата страна има най-много. И най-хубави! Планини, планини, които се простират от край до край по земята ни, стигат облаците.

Ще ви разкажа сега за облаците...

Белите облаци спират по върховете, трупат се на грамади, спущат се до изворите. Краищата им се повличат в доловете, потапят се в студените води на потоците, накъсват се на парцали в старата гора.

Сърните застават в края на гората, извиват тревожно грациозните си шии към побелелите борове. Големите им влажни очи внимателно се вглеждат към дъното на гората, ушите им се насочват напред. Потокът шуми в дола, но някаква съчка изпращява, тупва върху коравата земя борова шишарка. С внезапни скокове сърните прекосяват дъбовия дол. Ето, ето — виждаш ги насреща, оттатък дола, под гората — белите им огледала, отстрани до опашката, бляскат и се сливат с парцаливите краища на облаците. За миг планината остава пуста — без сърни! Не се виждат и дивите кози. Но от гората излита сойка. Тя кряска, възхитена от нещо, от какво ли? Сякаш ръкопляска в театър — гласът ѝ прониква в гората, ехото от скалите го подема... А може би тя се ядосва, изплашена от сърните. Излита от клоната на стария бук, стрелва се навътре в гората — цялата окъпана в парата на белите облаци.

През лятото облаците поемат най-чудния дъх на планината — на смрика и чемерика, на бабина душица, на дива мента... Изтеглят се все по-нагоре, отнасят земния дъх в синия небесен купол. А по скалите, по зеления мъх и по сивите жельди и черни лишей остават влажни бисери, които заблестяват с чудните светлини на звездите: зелени, сини, малинови, златни... Така облаците се отплащат за кратката

почивка в планинските пазви с най-скъпото, което имат — с бисерите!... Корените на мъховете, лишеите ще попият росните капки с обич, преди слънцето да ги изпие с лъчите си. Да ги превърне на пара — по-мека от най-меката коприна, по-тънка от паяжината, по-нежна от въздишката на детето.

Но аз ви разказвам за облаците...

Сега облаците бавно минават над планината. Плуват в синия небесен океан като ята от бели гълъби, като лебеди. Вятърът ги отнася далеч на изток, където планините слизат все по-ниско, с гъсти дъбови гори и зелени речни вирове. А там отдалече се синее като планина Черно море. Може би те ще слязат ниско до вълните. Ще се докоснат до солената вода. Ще се слоят за миг с бялата морска пяна. Бавно ще се издигнат над синия хоризонт и отново ще полетят все по на изток, зее по на изток, за да отнесат сега към други далечни планини острия дъх на морска вода и водорасли.

А може би белите облаци ще прекосят високите планини на Кавказ. Ще стигнат до голямата пустиня Каракум. Там ще спрат. Ще се стълпят на грамади над нагорещената прашна пустинна земя, ще се спуснат ниско и ще я облеят с топъл дъжд — с дъха на българските планини: на смрика и чемерика, на бабина душица, на дива мента. И с острия мирис на солена вода и водорасли от скалите край Слънчев бряг — по-слънчев и по-хубав от който няма никъде другаде по света...

Тук, в безкрайните пустини на Каракум белите облаци ще се стопят до последната си капка роса, до последния влажен бисер, превърнати на освежителен дъжд. А дъхът на смрика и чемерика, на бабина душица, на дива мента от нашите планини, мирисът на солена вода, на водорасли от скалите покрай Слънчев бряг ще останат след дъжда, ще облъхват от край до край пясъците на пустинната каракумска земя... Там сега прокарват канали и железни пътища съветските хора...

Това ще бъде сърдечен поздрав на най-голямата и чудна страна на света — съветската, от най-хубавата земя на света, каквато друга няма нийде-никъде — българската.

С това моят разказ за белите облаци завърши...

Дано един влажен бисер от тях остане в сърцата ви — да се превърне на обич към най-хубавата страна на света, която наричаме

наша Родина. А ще има там място и за друга обич — към цялата земя!
Трябва да я познаваш, за да я обикнеш!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.